

отърве отъ плѣняване, но ето, неприятелски вѣрно пуснатъ крушумъ, го одарва право подъ лъжичката, като му пронизва черниятъ дробъ. Падналъ той и на часа билъ понесенъ отъ вѣрнитъ си войници, които не искали да оставятъ въ неприятелски рѣцѣ, любимиятъ си ротенъ командиръ. Тѣй тѣ, достигнали до Трънскитъ мостъ, кждѣто се спрѣли да видѣтъ и помогнатъ съ нѣщо на умирающия юнакъ, къмъ когото пристѣпили най-адски и и невиносами мъжи. Събралъ той, послѣднитъ си сили и поискалъ вода, за да пораскваси прѣгорѣлитъ си уста. Всички нажалило това, всички знаели, че само една глътка вода, е въ състояние да прѣкъсне минутно живота му, но нѣмало какво да се прави: буйното шуртение на кръвта изъ страшната рана, ясно показвало на всички присѣтствуващи, че всеко опитвание да се продължи такъвъ животъ, ще е само едно продължително увеличение на страданията му. Дали му да се напий съ вода, подиръ което той на часѣтъ издѣхналъ.

Тѣлото на Халачева, натварили на собственъ му конъ и го отнесли въ г. Трънь, кждѣто на скоро рѣка погребли въ една градина, срѣщу Трънската болница.

Въ 1886 г. братътъ на подпоручика Халачева — Юрдаки, отишелъ въ г. Трънь, за да види и узнай мѣстото дѣто почива нѣкогашний буенъ Коста, като се распорѣдилъ, да